După 1-1 cu Austria

ECHIPA NAȚIONALĂ MAI ARE DE LUPTAT CU VECHILE CARENȚE...

Punîndu-le în cîntar, observații bune și rele, satisfacții și decepții, meciul de la Linz ne-a lăsat speranțe dar ne dă și de gîndit. Observația cea mai importantă ce ni se pare a fi de făcut este aceea că nici acum, cu toate că s-a făcut ceva în această privință, titularii echipei noastre naționale nu reușesc SĂ SE SUSTRAGĂ, CHIAR ȘI PÎNĂ LA TERMINAREA MECIULUI, DE TRACUL PARALIZANT, DE TEAMA PE CARE LE-O STRECOARĂ ÎN MINȚI ȘI ÎN MUȘCHI POSIBILITATEA CĂ AR PUTEA PIERDE JOCUL. În cele 90 de minute de la Linz au existat așa de puține momente de calm și recules încît golul egalizator al austriecilor, căzut așa de tîrziu, a produs — pe fondul acestei nesiguranțe de ordin psihologic, — o veritabilă derută; au fost asemenea clipe de descumpănire că a lipsit extrem de puțin ca partenerii noștri să obțină și golul victoriei. Trebuie făcut în sfîrșit ceva, — dar de domeniul unei preocupări profesionale atente și îndelungi, coroborată cu schimbarea totală a modului cum sînt organizate zilele de pregătire, — pentru ca echipa națională să ajungă la ziua meciului într-o stare emoțională de concurs, stimulatorie și creatoare, dar nu mereu sub acest trac a cărui origină trebuie căutată în primul rînd în atmosfera ce se creează în zilele petrecute împreună.

O altă observație ce s-ar putea face este aceea că meciul de la Linz se cădea să fie utilizat într-o măsură mult mai largă, dat fiind și caracterul său de verificare, pentru a încerca un număr mai mare de jucători; soluția aceasta a impus-o de altfel chiar desfășurarea jocului. Linia de mijlocași, complet depășită fizic, avea nevoie de forțe proaspete și poate că s-ar fi înregistrat o oarecare echilibrare a acestor 45 de minute, prin înlocuiri, mai ales în acest compartiment. Dar ele nu s-au făcut. De ce? În primul rînd dintr-un motiv obiectiv: pe banca de rezerve nu se afla nici un mijlocaș de specialitate. Indisponibilitatea lui Ghergheli a făcut ca lotul să fie descompletat iar greutățile ÎN EFECTUAREA FORMALITĂȚILOR DE PLECARE AU DETERMINAT ACCEPTAREA SITUAȚIEI. MAI PUTEM VORBI ATUNCI DE ALCĂTUIREA CELUI MAI ÎN FORMĂ LOT DE VREME CE SELECȚIONERII TREBUIE SĂ SE SUPUNĂ UNOR IMPEDIMENTE DE ORDIN ADMINISTRATIV — ORGANIZATORIC, DIRECT DĂUNĂTOARE PREZENTĂRII UNEI ECHIPE CORESPUNZĂTOARE? Pe de altă parte, s-a creat în mentalitatea antrenorilor noștri o stare de spirit vecină cu aceea din psihologia jucătorilor aflați în teren: modificările nu previn o situație dificilă din meci ci ele sînt doar consecința unui fapt de acum petrecut, tot din teama ca o asemenea schimbare ar putea fi socotită un motiv al eventualei înfrîngeri. Adică înlocuirile se efectuează numai după ce adversarul a înscris sau se înregistrează o accidentare. Și în această direcție, a inventivității, a inițiativei conducerii jocului de pe bancă trebuie să se producă schimbări. Partidele care permit intrarea unui număr de jucători pe toată durata lor s-ar cuveni utilizate din acest punct de vedere, mai ales că — se știe foarte bine — ele sînt pentru națională noastră ultimele ocazii în care se poate clarifica ideea privind alcătuirea formației pentru preliminariile Campionatului Mondial.

A treia și ultima observație privește un aspect al pregătirii jucătorilor noștri. Ei au manifestat scăderi vizibile la capitolul rezistență. S-a pomenit foarte des despre RETRAGEREA PREMEDITATĂ a echipei noastre în apărare, în repriza a doua. Citind și deficiențele de ordin psihic de care aminteam, probabil că a existat și o tendință INSTINCTIVA DE A APĂRA ACEST SĂRAC ȘI NESEMNIFICATIV 1—0, CU TOATE CĂ ANTRENORII N-AU RECOMANDAT NICI UN MOMENT AȘA CEVA. Dar, peste acest considerent, ceea ce a dus în principal la situația de aproape neîntreruptă defensivă din a doua repriză a fost — după părerea noastră — LIPSA UNEI PREGĂTIRI — ÎN PRIMUL RIND FIZICĂ — CAPABILĂ SĂ FACĂ FAȚĂ REPLICII ADVERSARULUI; FIINDCĂ TREBUIE SĂ NE MAI AMINTIM TOTUȘI (și n-o prea facem) CĂ EXISTĂ ȘI UN ADVERSAR CARE POATE FI ... UNEORI MAI BUN.

CONSIDERAȚII ASUPRA COMPORTĂRII JUCĂTORILOR NOȘTRI...

Coman: sobru, atent, a dat încredere întregii echipe, în special apărătorilor cu care s-a sincronizat foarte bine.

Ivăncescu: A evoluat promițător, ținînd seama că a avut în Fiala un adversar de mare tehnicitate. Jucătorul cu nr. 11 al naționalei austriece este considerat și astăzi cel mai bun dribleur din Austria. Dar fundașul nostru, abil, s-a lăsat greu depășit. S-a intercalat și în atac, dar nu a primit mingea la momentul oportun.

Barbu: Cel mai bun jucător român. A destrămat toate atacurile adversarului purtate pe mijlocul terenului. S-a plasat excepțional, dublînd fundașii laterali în raport cu direcția acțiunilor ofensive adverse.

Hălmăgeanu: a confirmat în bună măsură încrederea selecționerilor, deși a jucat mai mult destructiv.

Deleanu: A făcut un joc bun. Viteza de reacție a fost arma sa principală care i-a ajutat să revină și să deposedeze chiar dacă a fost temporar depășit. Bun acroșeur, deficitar însă la jocul cu capul.

Grozea: A început promițător, dar în continuare s-a complăcut într-un stil șablon, cu preferință de a pasa exclusiv spre aripa dreaptă. Are meritul că a fost inițiatorul fazei din care am înscris.

Dinu: Debut excelent. După Barbu, a fost al doilea punct forte al echipei. A înțeles perfect sarcina încredințată de a se așeza în fața fundașilor centrali la fazele ofensive ale adversarului și de a ajuta la construirea propriilor atacuri. Prin calmul său a liniștit adesea — în mod util — jocul.

Dobrin: Pilon de bază atît timp cît a „mers", grație lui echipa noastră impunîndu-se în mijlocul terenului. S-a epuizat însă în acțiuni de unul singur și a scăzut în repriza a doua. Nu dispune încă de suficientă condiție fizică.

Sasu: A acționat foarte bine în prima parte și a avut merite în modul în care a continuat acțiunea din care s-a marcat golul. În repriza a doua, a venit în ajutorul apărării, respingînd nu o dată mingi din careu. Prezența sa în apărare, utilă, a văduvit totuși prea mult atacul de aportul său.

Ion Ionescu: Mai puțin inspirat ca de obicei, a rămas izolat între apărătorii austrieci în repriza a doua. Atunci cînd a avut mingea, a ținut-o totuși mult, ignorînd pe coechipierii demarcați.

Kallo: A înscris golul; a fost singura sa ispravă în atac, căci nu prea s-a văzut în rest pe teren.

PENTRU DOCUMENTAREA Dv.

1 mai 1968, la Linz

AUSTRIA—ROMÂNIA 1—1 (0—1)

Au marcat: Kallo (min. 8) și Siber (min. 85).
Spectatori: circa 30.000.
Arbitru: dr. Karel Galba (Cehoslovacia).
AUSTRIA: Hodschar — Gebhardt, Giechner, Eigenstiller, Fröhlich — Sturmberger, Starek — Parits, Kögiberger, Siber, Fiala (min. 62: Hickersberger).
ROMÂNIA: Coman — Ivăncescu, Barbu, Hălmăgeanu, Deleanu — Grozea, Dinu, Dobrin (min. 85: Nunweiller IV) — Sasu, Ionescu, Kallo.

Cornere: **Austria — 8 (4 în repriza I), România — 0.**
Auturi: **Austria — 18 (13 în repriza I), România — 30 (18 repriza I).**
Faulturi: **Austria — 17 (10 repriza I), România — 20 (11 repriza I).**
Șuturi la poartă: **Austria — 21 (11 repriza I, 4 pe poartă, 10 repriza a II-a, 5 pe poartă), România — 10 (8 repriza I — 3 pe poartă, 2 repriza a II-a — 1 pe poartă).**

...ȘI CÎTEVA ECOURI

DI. WALSCH — președintele federației austriece: *„Echipa română a demonstrat calități tehnice și un joc colectiv. După atîția ani de întrerupere, acest joc este un pas important pentru strîngerea relațiilor sportive dintre cele două țări. Aștept cu mult interes jocul revanșă de la București, proiectat pentru 1969".*

ERWIN ALGE, selecționerul austriac: *„Cred că Austria merita să cîștige. A trebuit însă să ne mulțumim și cu un meci nul. Încă o dată s-a văzut ce mare importanță are marcarea primului gol! Echipa României a avut o apărare excelentă care s-a descurcat perfect în momentele grele. Ea poate face viața amară oricărui adversar. Remarc pe Barbu și Dobrin. Consider că jocul a fost util și a contribuit la adîncirea relațiilor dintre cele două țări. Felicitări ambelor echipe pentru dăruire exemplară".*

ANGELO NICULESCU, membru în comisia de selecție: *Evident, socotesc jocul un prilej de verificare. Consider rezultatul onorabil, dar jocul în sine al echipei noastre, nesatisfăcător. Cunoscînd potențialul real al selecționatei noastre mă așteptam la un joc de mai bună calitate. După comportarea satisfăcătoare din prima repriză, credeam că în a doua, calitatea jocului va crește, pragul emotivității fiind depășit. Tocmai Dobrin și Grozea, considerați de mine elementele cele mai valoroase, n-au corespuns deplin. Acest lucru a influențat vădit și jocul celorlalți coechipieri. Echipa n-a respectat indicațiile de a juca ofensiv ci s-a retras în apărare. Astfel am reușit să arătăm publicului din Linz numai ceea ce poate apărarea noastră. Cu atacul care nu prea a contat în această partidă, va trebui să lucrăm în mod serios. Mi-au plăcut Coman, cei 4 fundași și Dinu. Din atac, parțial doar Sasu".*

ERWIN BALLABIO, selecționerul echipei Elveției: *„Consider că Austria merita victoria. Neșansa austriecilor și dăruirea apărătorilor români au stopat acest lucru. Nu înțeleg de ce echipa României joacă atît de defensiv. Oare așa procedează și acasă? Aveți un mare jucător în persoana lui Dobrin, dar am impresia că nu e înțeles de coechipieri, care fac prea puțin pentru a-l pune în valoare".*

de la trimisul revistei noastre
Gheorghe NERTEA

LINZ — ÎN CÎTEVA...

NEDUMERIRI ȘI EXPLICAȚII

Urmărind pe micul ecran, mulțumită televiziunii noastre, partida amicală Austria — România de la Linz, mulți dintre telespectatori au reținut unele lucruri asupra cărora n-au prea fost lămuriți. Am reținut cîteva din aceste nedumeriri, la care încercăm să răspundem mai jos, folosind amănunte și explicații furnizate de antrenorii lotului național, precum și de trimisul nostru special.

● *A fost o retragere în apărare, repriza a doua, INDICATA sau nu?*

— Antrenorii echipei n-au dat nici un moment o asemenea indicație. Dimpotrivă, atunci cînd în ședința de pregătire a meciului unii jucători, care cunoșteau jocul austriecilor (printre care și Barbu) au fost de părere ca să adopte o aglomerare în fața careului nostru, această propunere a fost combătută. Iar în pauză li s-a subliniat din nou necesitatea impunerii jocului propriu în sens ofensiv. Dacă totuși jucătorii s-au retras în apărare, ei au făcut-o instinctiv, așa cum procedează și în partidele de campionat, dar și din cauză că cei doi mijlocași (Grozea și Dobrin), care ar fi trebuit să coordoneze jocul și să stabilească legătura permanentă între atac și apărare, epuizați în curse individuale, în driblinguri inutile, au slăbit, au rămas prea mult în urmă, atrăgînd astfel după ei și pe Kallo și Sasu.

● Ivăncescu a jucat prea avansat, lăsîndu-și *locul descoperit și silindu-l pe Barbu să-l dubleze permanent. De altfel, multe din acțiunile austriecilor din prima repriză s-au desfășurat pe aici. Nu i s-a atras atenția să nu se lase păcălit de retragerea intenționată a lui Fiala?*

— Ba i s-a atras atenția și încă înainte de meci, cînd i s-a spus să nu se lase atras în cursă, mai ales în terenul advers. Dar, „tara" adusă din echipa sa de club a fost mai .... puternică și a greșit. După pauză însă, s-a plasat mai corect.

● *De ce nu s-a operat mai devreme schimbarea de jucători?*

— Antrenorii au considerat că totuși *Dobrin* și *Grozea*, doi jucători de valoare, vor reuși să depășească momentele critice provocate de presiunea gazdelor și că se vor redresa. În al doilea rînd, au apreciat că date fiind semnele de nervozitate care și-au făcut apariția, o schimbare le-ar fi accentuat. Asta pe lîngă faptul că jucătorul desemnat ca rezervă pentru linia de mijloc, *Ghergheli*, s-a resimțit înaintea plecării de pe urma unei accidentări anterioare și după avizul medicului n-a mai făcut deplasarea.

● *În jocul cîtorva fotbaliști s-a văzut aceeași formă neconcludentă din partidele de campionat.*

— Într-adevăr, au fost jucători care n-au reușit o comportare peste cea avută în ultimele meciuri de campionat. Dacă totuși ei au fost selecționați, aceasta se datorează faptului că sîntem într-o etapă în care se caută o formulă de echipă și se pornește de la valoarea jucătorilor. Dar, partida de la Linz a arătat clar că pentru meciurile internaționale oficiale forma manifestată în campionat nu poate fi ignorată.

● *De ce a fost preferat Deleanu lui Mocanu, un jucător cu mai multă experiență?*

— Mai întîi dintr-un considerent de ordin tehnic. Deleanu, fiind mai suplu, este greu de depășit; în atacul de deposedare el păstrează întotdeauna posibilitatea de a reveni, de a se replia imediat. În plus, este un excelent acroșer. Cum, de altfel, s-a și văzut. Rareori a reușit Parits să treacă de el. Pe de altă parte, Mocanu — a cărui valoare este cunoscută — nu era în plenitudinea mijloacelor sale, fiind după un accident.

● *Siber, autorul golului egalizator, a părut — pe micul ecran — că a marcat din ofsaid. A fost sau nu?*

— Într-adevăr, Siber era cu vreo jumătate de metru în spatele apărătorilor noștri și el trebuia sancționat, chiar dacă în traiectoria sa mingea a fost atinsă cu capul de Hălmăgeanu, pentru că în momentul cînd balonul a fost trimis spre Siber, acesta era „afară din joc". De altfel, ziarele austriece n-au fost categorice în confirmarea valabilității golului. În schimb, au pretins că ... și la golul nostru a fost ofsaid în faza inițială a acțiunii (Sasu ar fi plecat din ofsaid, cînd în realitate, el a țîșnit o dată cu mingea). Oricum, ni se pare semnificativ titlul cronicii apărute în ziarul „Kurier" din Viena: „1—1, după două goluri din ofsaid".

Min. 8: ROMÂNIA — AUSTRIA 1—0, prin golul marcat de Kallo